

PAULO
COELHO

Võitja
on
üksi

mitagi hingele

B
PILGRIM
BOOKS

PAULO COELHO

Võitja
on
üks

Tõlkinud Anneli Tuulik

B
PILGRIM
BOOKS

Originaali tiitel:
Paulo Coelho
O vencedor está só

© Paulo Coelho, 2008
www.paulocoelho.com

See raamat on välja antud
Sant Jordi Asociados Agencia Literaria, S. L.
(Barcelona, Hispaania) loal.
Kõik õigused kaitstud.
www.santjordi-asociados.com

Tõlkija Anneli Tuulik
Toimetaja Jaakko Hallas
Küljendaja Ivi Piibeht
Sarja kujundus ja makett: Mari Kaljuste
Kaanefoto: Shutterstock

© Kirjastus Pilgrim, Tiina Ristimets, 2009
© Tõlge eesti keelde, Anneli Tuulik, 2009

ISBN 978-9985-9978-6-4

Trükk: Tallinna Raamatutrükikoda

WWW.PILGRIMBOOKS.EE

*Oh Maarja, kes Sa oled ilma patuta käima peale saanud,
palveta meie eest, kes me Sinu käest abi palume. Aamen.*

Aga Jeesus ütles jüngeritele: „Seepärast ma ütlen teile, ärge muretsege elu pärast, mida süüa, ega ihu pärast, millega rõivastuda, sest elu on enam kui toidus ja ihu enam kui rõivas! Vaadake kaarnaid – nad ei külva ega lõika, neil ei ole varakambrit ega aita, ning Jumal toidab neid. Kui palju enamat väärt olete teie lindudest! Aga kes teie seast suudab muretsemisega oma elueale küünra lisada? Kui te nüüd kõige vähimatki ei suuda, mis te siis muu pärast muretsete? Vaadake lilli, kuidas nad ei ketra ega koo, aga ma ütlen teile, isegi Saalomon kogu oma hiilguses ei olnud nõnda ehitud kui igäüks neist.”

Luuka 12:22–27

*Kes sa ka oleks, kes hoiad mul käest,
ilma üheta kõik oleks kasutu,
sind hoiatasin otse enne veel,
ma pole see, kes arvad, hoopis muu.*

*Kes on see, kellest mulle
järelkäija saab?
Kes kuulutab, et minu armastuse
taotlejaks ta saab?*

*Tee kahtlane,
tulemus teadmata,
võib-olla hävitav on,
sa pead loobuma kõigest,
mina üksi kavatsen olla
sinu ainus ja eriline eeskuju,
su katseaeg saab pikk ja kurnav,
teooria möödunud elust
ja kooskõla eludega
enda ümber tuleb jätta maha,
seepärast vabasta mind,
ära rohkem vaeva näe,
las kukub käsi minu õlalt,
mind eemal' lükka, mine oma teed.*

Walt Whitman, luulekogust „Rohulehed”

N. D. P-le,

kes tuli Maa peale, et näidata meile Hea Võitluse teed.

EESSÕNA

Kui tähtis on maksta oma unistuse eest – see on olnud üks korduvaid teemasid mu raamatutes. Kuid mil määral võivad meie unistused olla manipuleeritavad? Viimased aastakümned oleme elanud kultuuris, mis eelistab kuulsust, raha ja võimu. Paljusid meist on pandud uskuma, et need on ainsad väärtused, mille poole tasub püüelda, teadmata, et tegelik, lavatagune manipulaator jääb anonüümseks. Need manipulaatorid teavad, et kõige tõhusam võim on see, mida ei märka keegi – kuni on liiga hilja ja lõks on selja taga kinni langenud. See raamat räägibki sellest lõksust.

Raamatus „Võitja on üksi” lasevad kolm tegelast neljast oma unistustega manipuleerida:

Igor, vene miljonär, usub, et tapmine on vastuvõetav, kui eesmärk on hea – näiteks inimliku kannatuse leevendamine või armastatud naise tagasisaamine.

Hamid, moemagnaat, kes alustas kord parimate kavatsustega, langeb ise sellesama süsteemi lõksu, mida ta püüdis ära kasutada.

Gabriela, kes – nagu enamik inimesi tänapäeval – on veendunud, et tuntus on omaette eesmärk, kõrgeim tasu maailmas, kus kuulsust peetakse ülimaks saavutuseks.

See pole põnevik, vaid karm portree sellest, kus me praegu asume.

PAULO COELHO

3:17

Püstol Beretta Px4 Compact on natuke suurem kui mobiiltelefon, kaalub umbes 700 grammi ja võib tulistada kümme lasku. Väike, kerge, taskus olles täiesti märkamatuks jääv; väike kaliiber annab relvale tohutu eelise: selle asemel, et ohvri kehas läbi tungida, põrkab kuul vastu luid ja purustab kõik, mis ette jääb.

Muidugi on sellise läbimõelduga kuuli puhul ka ellujäämisvõimalused suured; on olnud tuhandeid juhtumeid, mille puhul ükski elutähtis arter viga ei saanud ja kallaletungi ohvril oli aega reageerida ja ründaja relvituks teha. Kui aga tulistajal on natukegi kogemusi, võib ta valida kas kiire – sihtides silmade vahele, südamesse – või aeglasema surma vahel, pannes püstolitoru teatud nurga all vastu ribisid, ja päästikule vajutada. Pihta saanud inimesel kulub natuke aega, taipamaks, et ta on surmavalt haavatud – ta püüab vastu rünnata, põgeneda, abi paluda. Suureks eeliseks on see, et ohver jõuab näha, kes ta tappis, hakkab siis aegamööda jõudu kaotama ja kukub kokku, ilma suurema välise verejooksuta, saamata õieti aru, miks nii juhtus.

Asjatundjate jaoks pole see kaugeltki ideaalne relv. „Rohkem naiste kui spioonide jaoks,” ütles üks Inglise salateenistuse mees James Bondile sarja esimeses filmis, kui talt vana püstol ära võeti ja uus mudel asemele anti. Professionaalide värk, selge, temal ses osas küll mingeid pretensioone pole.

Tuvastamise vältimiseks oli ta oma Beretta ostnud mustalt turult. Sees on viis kuuli, ehkki ta kavatses kasutada vaid ühte, mille teravikule küüneviiliga „X” kraapis. Kui nüüd kuul välja lendab ja midagi tahket tabab, puruneb see neljaks tükiks.

Kuid ta kasutab Berettat vaid äärmisel juhul. Tal on teised vahendid, et mõni maailm kustutada, mõni universum hävitada, ja kindla peale saab naine ta sõnumist kohe pärast esimest ohvrit aru. Ta teab, et teeb seda armastuse nimel, et ei kanna vähimatki vimma, et ta võtaks naise silmapilk tagasi, pööramata tähelepanu sellele, mis viimase kahe aasta jooksul on juhtunud.

Ta lootis, et kuus kuud hoolikat ettevalmistust kannab vilja, ent kindlalt teab ta seda alles homme hommikul. Ta plaan on järgmine: lasta fuuriatel, muistsetel mütoloogilistel tegelastel, laskuda oma mustade tiibadega sellele sinivalgele maale, mis on täis teemante, Botoxit, kihutavaid autosid, mis täiesti kasutuks on muutunud, kuna mahutavad ainult kahte reisijat. Unistused võimust, edust, kuulsusest ja rahast – kõik selle võib hetkega, nende pisikeste vidinate abil, mida ta kaasas kannab, pihuks ja põrmuks muuta.

Ta võiks juba numbrituppa tagasi minna, kuna see, mida ta ootas, toimus ära kell 23.11, ehkki ta oli valmis olnud pikemaks ooteajaks. Sisse astus mees, käekõrval kaunis naisterahvas, mõlemad õhturiietuses – järjekordse galaürituse pärast, mis igal õhtul pärast tähtsaid õhtusööke aset leiab ja mis inimesi rohkem huvitab kui filmide esilinastused festivalil.

Igor varjas end naise eest. Ta hoidis ühe käega näo ees prantsuse ajakirja (vene ajaleht oleks kahtlusi äratanud), nii et too ei võinud teda märgata. See oli täiesti kasutu ettevaatusabinõu: naine ei vaadanud kunagi teisi inimesi enda ümber, nagu ikka need, kes end kuningannaks peavad. Nemad on siin selleks, et särada, pööramata tähelepanu kõrvalseisja riietusele – sest arvestades teemantide rohkust ja teiste riiete eksklusiivsust lõppeks see depressiooni, halva tuju ja alaväärsustundega, olgugi et enda riided ja aksessuaarid on maksma läinud terve varanduse.

Tema saatja, elegantne hallijuukseline härra, suundus baari-leti juurde ja tellis šampanjat – hädavajalik aperitiiv õhtule, mis töötab kaasa tuua suurel hulgal kontakte, head muusikat ning imepärase vaate rannale ja sadamas ankrus seisvatele purjekatele.

Ta nägi, et mees kohtles baaridaami lugupidavalt. Klaase vastu võttes ütles „tänan”. Jättis hea jootraha.

Nad kolmekesi tundsid üksteist. Igorit läbis tohutu rõõmupuhang, tajudes adrenaliinihoogu oma veres; järgmisel päeval saab naine tema siinolekust teada. Ühel hetkel nad kohtuvad.

Ja ainult Jumal üksi teab, mis selle kohtumise tulemus on. Igor, õigeusklik, oli andnud lubaduse ja vande ühes Moskva kirikus Püha Magdaleena säilmete juures (mis nädalaks Venemaa pealinna toodi, et usklikud neid kummardada saaksid). Ta oli ligi viis tundi sabas seisnud ja kohale jõudes veendunud, et see kõik on vaid preestrite väljamõeldis. Kuid ta ei tahtnud riskida sellega, et murrab oma lubadust.

Niisiis palus ta kaitset, palus, et võiks eesmärgi saavutada ilma suuremate ohvriteta. Ja lubas, kui kõik läbi on ja ta taas kodumaa pinnale astub, ühes Novosibirski kloostri elava kuulsa kunstniku käest kuldse ikooni tellida.

Kell kolm öösel lõhnab Martinezi hotelli baar sigaretisuitsu ja higi järele. Kuigi Jimmy on klaverimängu lõpetanud (Jimmyl on alati jalas eri värvi kingad) ja baaridaam surmväsinud, keelduvad inimesed lahkumast. Neil on vaja siin *lobby*-baaris veel olla, üks tunnike veel, kas või terve öö, kuni midagi juhtub!

Cannes'i filmifestivali algusest on möödas juba neli päeva ja midagi pole juhtunud. Erinevates laudkondades valitseb üks ja sama kinnisidee: kohtuda Mõjukaga. Ilusad naised ootavad, et mõni produtsent neisse armuks ja järgmises filmis peaosa annaks.

Paar näitlejat vestlevad omavahel ja naeravad, teeseldes, et neid see teema küll ei puuduta, endal pilk uksele naelutatud.

Keegi tuleb.

Keegi peab tulema. Noored režissöörid, pead ideedest tulvil ja kaasas CV, kus on üles loetletud kõik ülikooli ajal tehtud videod, nemad, kes on läbi lugenud tohutul hulgal materjale fotograafia ja stsenaariumikirjutamise kohta ning ootavad nüüd oma õnnetundi: kohtuda kellegagi, kes peolt tulles vaba laua otsib, kohvi tellib, sigareti süütab, pidevalt ühtedes ja samades kohtades käimisest tülpimust tunneb ning on uuele seiklusele avatud.

Kui naiivne.

Kui nii ka juhtub, siis viimane asi, mida see inimene kuulda tahaks, on uus „projekt, mida veel keegi pole teinud”; kuid meeletehete võib meeletehetele petta. Mõjukad inimesed, kes vahetevahel sisse astuvad, viskavad neile põgusa pilgu ja lähevad üles oma tupp. Nemad ei muretse. Nad teavad, et ei pea midagi kartma. Superklass ei andesta reetmist ja igauks tunneb oma piire – nad pole jõudnud sinna, kus nad on, teisi jalge alla tallates, rääkigu legend mida tahes. Teisalt, kui miski ootamatu ja oluline avastamist ootab – olgu siis kino-, muusika- või moemaailmas –, saab see teoks ikkagi pärast pikka otsimist ja mitte kusagil hotellibaaris.

Superklass armatseb praegu tüdrukuga, kel õnnestus peole tungida ja kes on nõus kõigega. Superklass võtab *make-up*'i maha ja mõtleb oma kortse vaadates, et aeg on teha uus plastiline operatsioon. Ta vahib *online*-uudiseid, et näha, kas päeval tehtud teadaanne on ikka üles riputatud. Ta ei saa hakkama ilma unetablettideta ning joob kiiret salenemist töötavat teed. Ta märgib hommikusöögimenüüsse vajalikud „linnukesed” ja riputab sellele koos sildiga „Mitte häirida” ukselingi külge. Superklass sulleb

silmad ja mõtleb: „Loodan, et jään ruttu magama, homme pean juba enne kümmet kokkusaamisel olema.”

Kuid kõik teavad, et Martinezi baaris käivad mõjukad inimesed. Ja see tähendab, et võimalus on olemas.

Neil ei tule mõttesegi, et Mõjukas räägib ainult Mõjukaga. Et neil on vaja aeg-ajalt kokku saada, koos süüa-juua, austada oma kohalolekuga suuri pidusid, toita fantaasiat teadmiseiga, et luksuslik ja glamurne maailm on kättesaadav igaühele, kel jätkub julgust oma ideele kindlaks jääda. Vältida sõdu, mis tulu ei too, õhutada riikide või kompaniide vahel üles vaenu, kui see töötab juurde tuua võimu ja raha. Teeselda, et nad on õnnelikud, ehkki siplevad oma edu pantvangina lõksus. Jätkata võitlust vara ja mõju suurendamiseks, ehkki need on juba niigi suured; sest Superklassi edevus nõuab pidevat omavahelist konkureerimist, et kindlaks teha, kes ikkagi on tippude tipus.

Ideaalses maailmas räägiks Mõjukas näitlejate, režissööride, disainerite ja kirjanikega, kes praegusel hetkel väsimusest punetavate silmadega mõtlevad, kuidas kiiremini oma äärelinna üürikorterisse jõuda, et hommikul uue hooga asuda nõudmiste, võimalike kohtumiste ja pidevalt-kättesaadav-olemise maratonile.

Reaalses maailmas istub Mõjukas praegu oma toas luku taga, vahib e-posti ja hädaldab, et peod on alati ühesugused, sõbranna ehted suuremad kui tema omad ja et kuidas on võimalik, et konkurent nii unikaalse sisekujundusega jahi ostis.

Igoril pole kellegagi vestelda ja see ei huvitagi teda. Võitja on ükski.

Igor on ühe Venemaa mobiilsidefirma edukas omanik ja president. Reserveeris aasta tagasi Martinezi parima sviidi (mille puhul peavad kõik vähemalt kaheteistkümne ööpäeva eest tasuma,

sõltumata sellest, kui kaua peatutakse), jõudis täna õhtul eralennukiga kohale, käis duši all ja läks baari, lootuses näha üht kõige tavalisemat stseeni.

Mõnda aega tülitasid teda näitlejannad, näitlejad, režissöörid, kuid tal oli kõigile hea vastus valmis:

„Vabandust, ei räägi inglise keelt. Poolakas.”

Või:

„Vabandust, ei räägi prantsuse keelt. Mehhiklane.”

Keegi püüdis katsetada mõne hispaaniakeelse sõnaga, kuid Igor võttis kasutusele teise abinõu. Ta hakkas märkmikusse numbreid üles kirjutama, et näidata: ta pole ajakirjanik (kellest kõik on huvitatud) ega ka muidu filmitööstusega seotud. Laual lebamas venekeelne majandusajakiri (enamik ei tee vahet, on see vene, poola või hispaania keel), mille kaanel pilt ilmetust ärijuhust.

Baarikülastajad, uskudes end inimsugu mõistvat, jätsid Igori rahule veendumusega, et ta on üks paljudest miljonäridest, kes tuleb Cannes'i vaid selleks, et endale uus tüdruk leida. Pärast seda, kui viis inimest on tema lauas istumas käinud ja mineraalvett tellinud, väites, et „rohkem vabu toole pole”, hakkab kuulujutt levi- ma ning juba kõik teavadki, et üksildane mees pole ei filmi- ega moetööstusest – ta lükatakse kõrvale kui „parfüüm”.

„Parfüüm” on släng, mida kasutavad näitlejannad (või „tähekesed”, nagu neid festivali ajal kutsutakse): pole raske marki vahetada ja mõni võib osutada tõeliseks varanduseks. „Parfüümidele” lähenetakse festivali kahe viimase päeva jooksul, siis, kui pole õnnestunud filmitööstuses absoluutselt midagi huvitavat leida. Niikaua võib see võõras, rikka väljanägemisega mees oodata. Kõik näitlejannad teavad, et parem oleks siit väljuda koos mehega (kellest võib hiljem saada filmiprodutsent), kui järgmisele

üritusele minna ning seal ikka üht ja sama rituaali korrata – juua, naeratada (eelkõige naeratada), teeselda, et sa ei vaata kedagi, samal ajal kui süda tahab rinnust välja karata, kellaosutid liiguvad kiiresti, kõik galaõhtud pole veel lõppenud, kuid sinna pole neid kutsutud, „parfüüme” aga on.

Nad teavad, mida „parfüümid” ütlevad, sest see on alati üks ja sama, kuid teevad ikkagi näo, et usuvad:

- a) „Ma võin su elu muuta.”
- b) „Nii mitmedki naised tahaksid sinu asemel olla.”
- c) „Praegu sa oled veel noor, aga mõtle paar aastat edasi. On aeg teha pikemaajalisem investeering.”
- d) „Olen abielus, aga mu abikaasa...” (Sellel lausel esineb erinevaid lõppe: „on haige”, „lubas end ära tappa, kui ta maha jätan” jne.)
- e) „Sa oled printsess ja sind tuleb vastavalt sellele kohelda. Eneselegi teadmata ootasid ma sind. Ma ei usu juhusesse ja arvan, et peaksime meie suhtele võimaluse andma.”

Üks ja sama loba. Muutub vaid see, kas sul õnnestub saada endale maksimum võimalikest kingitustest (eelistatavalt juveele, mida saab maha müüa), kas sind kutsutakse mõnele jahil toimuvale peole, kui suure hulga visiitkaarte sa hangid, mitu korda sa seda jura pead kuulama, kas sul õnnestub välja kaubelda pilet vormel 1 rallile, kuhu tuleb kohale sama sorti rahvas ja kus võib oodata suur võimalus.

„Parfüümiks” nimetavad noored meesnäitlejad ka vanu miljonäritädisid, plastiliste operatsioonide ja Botoxiga, kuid kes on meessoost ametivendadest intelligentsemad. Tädid ei raiska kunagi aega: nad saabuvad kohale viimastel päevadel, teades, et kogu võrgutamiskunst peitub rahas.

Isased „parfüümid” eksivad: nad usuvad, et pikad koivad ja nooruslikud näolapid lasevad end võrgutada ning et nendega võib oma suva järgi manipuleerida. Emased „parfüümid” panevad kogu lootuse briljantide jõule, ainult sellele.

Igor ei tea nendest üksikasjadest midagi: ta on siin esimest korda. Oma suureks üllatuseks saab ta lõpuks kinnitust, et filmidest pole siin eriti keegi huvitatud – huvitatakse ainult inimestest baaris. Ta sirvis paari ajakirja, avas ümbriku, kuhu firma oli kokku kogunud kutsed kõige olulisematele pidudele, ja absoluutselt mitte ühelgi neist polnud märget esilinastuste kohta. Enne Prantsusmaale saabumist üritas ta end kurssi viia võistlevate filmidega – infot oli väga raske saada. Siis ütles üks sõber:

„Unusta filmid. Cannes on moefestival.”

Mood. Mida inimesed mõtleavad? Arvavad, et mood on see, mis muutub koos aastaajaga? Kas nad tõepoolest tulevad igast maailmanurgast siia kokku, et näidata oma kleite, juveele, kingakollektsiooni? Nad ei tea, mida see tähendab. „Mood” on kõigest üks võimalusi öelda: ma kuulun sinu maailma. Ma kannan sinu armeega ühte vormi, nii et ära tulista.

Juba koopaajast peale on mood olnud ainus võimalus öelda midagi sellist, millest kõik aru saavad, üksteist isegi tundmata: me riietume ühtmoodi, olen sinu hõimust, astume koos nõrgemate vastu välja ja jääme ellu.

Kuid need inimesed seal arvavad, et „mood” on kõik. Iga kuue kuu tagant raiskavad nad mingi pisidetaili muutmise ja rikkaste valitud hõimus jätkamise nimel terve varanduse. Kui nad põikaksid korraks Silicon Valley'sse, kus arvutitööstuse miljardärid kannavad plastmassist kelli ja kaltsakaid pükse, saaksid

nad aru, et maailm pole enam endine; nüüd näivad kõik kuuluvat ühte ja samasse ühikonnaklassi, kedagi ei huvita teemanti suurus, lipsu mark, nahkportfelli mudel. Muuseas, selles piirkonnas pole lipse ega nahkportfelle olemaski, aga et lähedal asub Hollywood, mis on suhteliselt võimsam masinavärk – ehkki alla käimas –, siis usuvad lihtsameelsed endiselt kõrgmoe kleitidesse, smaragdkaelakeedesse, hiiglaslikesse limusiinidesse. Ja niikaua kui seda kõike ka ajakirjades kajastatakse, siis kellel on huvi hävitada äri, mis tegeleb kuulutuste avaldamisega miljonite dollarite väärtuses, ebavajalike esemete müümisega, mõttetute trendide vahetamisega, täpselt ühesuguste kreemide loomisega, millele erinevaid silte külge kleebitakse?

Naeruväärsed. Igor ei suuda varjata oma viha nende vastu, kelle otsused mõjutavad miljonite tööd rügavate meeste ja naiste elu – kes on ausad ning elavad oma igapäevaelu väärikalt, sest neil on tervis hea, koht, kus elada, ja armastus perekonna vastu.

Perverdid. Just siis, kui kõik tundub korras olevat, kui pere on ümber laua õhtusöögile kogunenud, ilmub kohale Superklassi kummitus ja hakkab müüma võimatuid unistusi: luksust, ilu, võimu. Ja perekond laguneb laiali.

Isa rügab une arvelt tööl lisatunde teha, et pojale viimase mudeli tenniseid osta, sest muidu vaadatakse teda koolis kui imeplikku. Naine tihub salaja nutta, sest sõbrannadel on trendiriided seljas, temal aga pole selleks raha. Noored ei õpi tundma mitte tõelisi usu ja lootuse väärtusi, vaid unistavad kunstnikuks saamisest. Väikelinna tüdrukud kaotavad oma identiteedi ja vaevavad võimalust suurde linna minna ja seal kõigeks valmis olla, absoluutselt kõigeks, et ainult üks juveelitükk kätte saada. Maailm, mis peaks liikuma õigluse suunas, keerleb ümber materia, mis kuue kuu pärast ei kõlba enam kuhugi, seda peab uuendama – ainult

nii suudab see tsirkus maailma tipus hoida need põlastusväärsed olendid, keda Cannes'is kohata võib.

Loomulikult ei lase Igor ennast sellest hävitavast jõust mõjutada. Tal on üks ihaldusväärsemaid töökohti, mis üldse olla võib. Ta teenib endiselt ühe päevaga rohkem, kui suudaks aasta jooksul ära kulutada, isegi kui lubaks endale kõiki naudinguid, mis elus võimalikud – legaalseid või illegaalseid. Talle ei valmista naise võrgutamise mingeid raskusi, isegi kui tollel ta rikkusest aimugi pole – ta on mitmeid kordi proovinud ja alati õnnestunud.

Ta sai 40-aastaseks, ta on täisvormis, talle tehti iga-aastane tervisekontroll ega leitud ühtki probleemi. Ta pole kellelegi võlgu. Tal pole vaja kanda seda ja seda kaubamärki, käia kindlates restoranides, minna puhkuse ajal randa, kus „kõik käivad”, osta selline ja selline kell ainult seepärast, et edukas sportlane seda soovitas. Ta võib tähtsatele lepingutele odava pastakaga alla kirjutada, kanda mugavaid ja elegantseid pintsakuid, mis on tema kontori lähedal ühes pisikeses äris käsitsi õmmeldud ja millel kaubamärgisilte polegi. Ta võib teha, mida tahab, ilma vajaduseta kellelegi tõestada, et ta on rikas; tal on huvitav töö, ta armastab kõike, mida teeb.

Võib-olla siin ongi probleem: ta armastab kõike, mida teeb. Ta on veendunud, et just sellepärast too naine, kes tund aega tagasi baari sisenes, praegu tema lauas ei istugi.

Ta püüab mõelda, et aeg edasi läheks. Ta tellib Kristelle'ilt veel juua – ta teab ettekandja nime sellepärast, et tund aega tagasi, kui liikumine veel hõre oli (kõik olid õhtusöögil), tellis ta klaasi viskit ja tüdruk mainis, et mees paistab kurb olevat, et ta peaks midagi sööma ja tuju tõstma. Igor tänas teda osavõtlikkuse eest ning oli õnnelik, et keegi tema tuju pärast muret tunneb.

Võib-olla teab tema ainsana, mis on selle inimese nimi, kes kõiki teenindab; teised on huvitatud nende nimedest – ja kui võimalik, ka ametist –, kes tugitoolides lösutavad.

Ta püüab edasi mõelda, kuid kell on juba kolm läbi ning ilusat naist ja viisakat meest – kes välimuse poolest vägagi temaga sarnaneb – ei tule enam. Võib-olla läksid nad otse numbrituppa ja armatsevad, võib-olla joovad šampanjat ühel neist kahest jahist, kus pidu tavaliselt siis algab, kui igal pool mujal läbi saab. Võib-olla lebavad voodis, loevad ajakirju ega vaata teineteise poolegi.

See pole oluline. Igor on üksinda ja väsinud, ta peab magama.

Intrigeeriv lugu madalusest, ahnusest ja kuulsuste kummardamisest. Ilustamata pilt sellest, kuhu me oleme jõudnud.

„Alkeemiku” menukas, rahvusvaheliselt tunnustatud autor pöördub oma järjekordses paeluvas romaanis põnevale teekonnale meie kestva lummuse – kuulsuse, õnne ja tähtsate isikute poole.

Edu, see salakaval kiusatus

Cannes'i filmifestivali atraktiivses keskkonnas ja moemaailmas kulgev „Võitja on üksi” piidleb luksuse ja glamuuri tagamaadele, kujutades endast süvitsiminevat mõtisklust meie unistuste püsivusest ja väärtuste skaalast, mida me kasutame mõõdupuuna iseenda mõõtmiseks.

Romaan jälgib vene ärimehe, telekommunikatsioonimagnaad Igori samme välismaal 24 tunni jooksul. Mehe laastatud hing on täis valu tunnete purunemisest. Oma endise naise tähelepanu tagasivõitmiseks on ta kavandanud hullumeelse plaani ja viib selle saatanliku põhjalikkusega ka täide. Igori tee ristub noore ja auahne näitlejanna Gabrielaga, Rwandast pärit ja Euroopas pagulaseks viibiva modelli Jasmine'iga, mõjuvõimsa korrumpeerunud filmindustregelase Javitsiga ja stilist Hamidiga, kes on kunagi verinoorena alustanud tühjalt kohalt ja on nüüd oma kuulsuse tipul. Igori ilmumine muudab nende saatust pöördumatult.

See on pingestatud, siiras ja õnnestunult kirjapandud lugu meie elu kestvalt painavast lummusest, kuulsuse, edu ja raha maailmast, mille tõusudega kaasneb masendus, ning selle maailma, kus meie elame, kõige pinnapealsema, ebakindlama ja hävingut põhjustava külje hukkamõistmine.

Paulo Coelho on viimaste aegade menukaim autor maailmas.

Tema teoseid on tänaseks müüdud enam kui 100 miljonit eksemplari, tõlgituna 68 keelde 150 maal.

Coelho nimetati ka ühinenud rahvaste rahusaadikuks aastal 2007.

9 789985 997864

B

PIILGRIM
BOOKS

müügi hinged

WWW.PILGRIMBOOKS.EE